

emellertid ett tillfälle nu yppar sig att tala om dem, må vi egna några ord åt dessa små klenoder till verldar.

Se här ligga de alla framför oss. Åttio *planeter*, — skola vi kalla dem så? Alltifrån upptäckten af Pallas, som gjorde orätt i att komma, sedan Ceres redan tillfredsställt hela menskligheten, har man velat förneka dem detta namn... men vi skola visa det ädelmodet att helsa dem desto ödmjukare, ju mindre anspråksfulla de äro. — Åttio *planeter* ligga således der framför oss, sammanlänkande sina banor såsom ringarna i en kedja, ringar, som äro så med hvarandra hoptrasslade, att man, om dessa bestode af ett materielt ämne, skulle med en af dem kunna upplyfta alla de andra. Må man likväl derföre ej tro, att de äro sammanträngda inom en alltför trång rymd, och att de sakna plats för sina rörelser; nej, något sådant har aldrig visat sig i naturen: de hafva för sin räkning erhållit en zon af 37 millioner mils bredd. Derigenom äro de ej besvärade i sina rörelser, och löpa ej fara att sammanstöta med hvarandra i rymden. Det är till och med sannolikt att vi, trots den allt beherrskande allmänna tyngdlagen, aldrig skola få se två af dessa stjernor fredligt närma sig hvarandra, för att lefva tillsammans som komposanterna af en dubbelstjerna.

Att de gigantiska verldar, hvilka trona i planet-systemets aflägsnare rymder, äro uppehållsorter för lifvet och intelligensen, det hoppas vi att våra läsare värdigas medgifva utan det minsta förbehåll, — och i sjelfva verket har detta sedan länge varit erkänt. Men att denna archipelag af Lilleputts-verldar äfven skulle få tillträde till det universala lifvets bankett, det är något som måhända mången ännu betviflar. Och när vi göra oss sjelfva den frågan, så måste vi medgifva, att vi ej känna någon förvissning om dessa slags människoslägtens tillvaro. Vi se i fantasien en yppig, ehuru sannolikt ytterst späd vegetation af de